Gânduri rar mărturisite în preajma artei

On Februarie 02, 2019

În artă trebuie să simţi prezenţa indirectă a pictorului aflat în plin proces de creaţie, dar în acelaşi timp trebuie să te vezi în ipostaza de supravieţuitor al unei lumi părăsite.

Încercam să văd totul din perspectiva unei umbre abătute peste o parte din viaţa mea, specifică stării de solitudine a unui scriitor în raport cu actul creaţiei, înainte de a urma drumul spre încununarea cu succes a unui mod inovator de a gândi. Înaintea tentativei de a reda o realitate străină de tot ce trăisem până atunci, încărcată cu misterul unei naraţiuni pline de suspans, stătea însăşi experienţa unei arte ancorată în tumultul vieţii.

Umbra simbolizează aspectele ascunse ale sinelui, referindu-se la acele părţi ale personalităţii mele care au fost respinse de claritatea unei imagini artistice vizuale, material suport pentru poezia unui tablou pe care privitorul trebuia să-l judece după cauza unei inerţii formale, nu după efectul de glorie al vreunui moment deosebit, emblematic și plin de încărcătură emoţională.

Niciodată nu mai fusesem absorbit de implicaţiile unui clarobscur atât de straniu al ambiguităţii stării de spirit, în faţa unui moment care părea să adune într-un singur loc multe dimensiuni şi realităţi diferite. Orice încercare de a mă apropia de artă constituia o simplă experienţă de dedublare, o căutare a altei fiinţe în propria memorie, neagră şi înşelătoare, cu o acuitate ce risca să pună în circuitul lumii ficţionale o nouă instanţă: "Metafora Perfectă".

Teoria cunoaşterii artistice se bazează în mod firesc pe lumină, întrucât majoritatea artelor sunt vizuale. Dar în acest caz ea părea a surprinde un colţ din infernul unui imperiu resuscitat, un subiect de care se poate ocupa doar Proiectul SF al unui scriitor care utilizează cuvântul în sensul esenţei unei entităţi fizice şi morale care depăşeşte graniţele unei creaţii convenţionale.

Acestui fenomen de asumare a unei ambianţe crepusculare am încercat să-i atribui o nuanţă de mister, o intrigă complexă, suspans inteligent dozat, pentru ca arta mea să capete accente de thriller cu multe teme de gândit. Calea cea mai rapidă de a dezvolta o zonă cu potenţial de a atrage privitorii era să mă surprind eu însumi într-un alb-negru desăvârşit care plasa tabloul închipuit într-un cadru mai larg de gândire şi reflecţie.

Leadership: Poţi să imprimi un nou sens imaginii vizuale ce valorifică sugestiile unei metafore structuratoare, astfel încât să-ţi împodobeşti arta cu calitatea de a îndeplini exigenţele impuse de emoţii?

Arta te încarcă cu semnificaţie, dar şi cu tensiune. Când totul se vede ca printr-un val de ceaţă, parcă înecându-ţi toată existenţa într-un câmp de semnificaţie impregnat de introspecţii aduse în zona unui fenomen sinistru, eşti îndreptăţit să te recunoşti intrat în pielea unui artist care atribuie noi proprietăţi lucrurilor ce nu depind de iluminarea exterioară, ci doar de un mod inovator de a le privi într-un context de izolare.

Cu siguranţă, metafora perfectă care se potrivea micii mele incursiuni într-un sine poetic dedat introspecţiilor abisale putea fi exprimată precum: "durerea surdă şi adâncă a unei minţi rătăcite."

Imaginea vizuală creată aici trimite spre negativul unei vieţi care acumulează cel mai mare

mister: puritatea de a înfrunta realitatea, egoul, durerea, temerile, destinul, oricare ar fi el. Ea nu înfăţişează chipul unui om neliniştit, ci acea zonă a emoţiilor din lăuntrul fiinţei sale printr-o îngroşare a tuşei, prin predominanţa culorilor reci şi şterse (gri, albastru).

Una din exigenţele impuse de emoţiile unei comparaţii puternice şi revelatoare cu privire la ceea ce te defineşte ca artist este capacitatea de a vedea în modelul tău o latură diferită a firii tale şi o latură diferită a aceleaşi suferinţe care vă leagă.

Era destul de grea încercarea de a fi defini proiecţia prezenţei mele într-un fel de „locul de nicăieri" din utopia unor gânduri, vise sau amintiri trăite ca experienţe de acces la o nouă stare de conştiinţă de sine, una de tip "lunar". Dar nu imposibilă, fiindcă în artă contează mai mult planul expresiei sensibile desprinsă perceptiv din contextul experienţei concrete, decât conjunctura dezvăluirii rolului unei personalităţi uitată de lume.

În cazul meu, cred că expresionismul abstract ar fi putut trece drept o inițiativă de a construi o zonă de tranziţie spre un alt tărâm, descris cu sobrietatea istoricului erudit drept un demers de retrospectivă fotografică ce cuprinde existența nostalgiilor chemate să îmbrace imaginea unei realităţi absente din cotidian.

Arta axată pe aplicarea unei forme de captivitate a stărilor şi a gândurilor opuse între care individul pendulează, marchează de fapt trecerea de la un efect dramatic, fără iluminare, la parcursul narativ cursiv ce permite cunoaşterea unei noi ipostaze umane şi a unei noi realităţi.

Leadership: Poţi să vezi lumea de dincolo de personajul care te reprezintă, prin manifestarea unei stări de conştiinţă care îşi asumă complet realitatea creată?

În episodul "Soft Light" din vestitul serial X-Files, personajul cheie (Chester Ray Banton) este tot timpul surprins într-o zonă slab luminată, într-un semi-întuneric care împreună cu neliniștea propriei conştiinţe începe să-l apese tot mai greu. El este un om de știință care studiază materia neagră şi interacţiunile acesteia, iar umbra lui a dezvoltat într-un fel capacitatea de a dezintegra oamenii care o întâlnesc.

Toate dispariţiile misterioase ale oamenilor ce au intrat în bătaia umbrei sale s-au înregistrat după producerea unui incident din laboratorul său dotat cu un accelerator de particule activ, în care a rămas blocat, fiind expus unei cantități mari de particule subatomice.

O posibilitate de dezvinovăţire încearcă să-şi găsească un culcuş în mintea sa: "singura modalitate de a scăpa de umbra mea este să mă ascund în întuneric". Aici nu avem de-a face cu lărgirea unui cadru de difuzare a informaţiei artistice, ci cu adâncirea într-o lume cenuşie, forma spontană a unui conținut sumbru de viață, de gânduri şi de emoţii, având ca efect acceptarea constrângerilor morale şi adoptarea fantasticului drept unică justificare a faptelor cele mai grave.

Logica interioară a individului atins de porunca unui destin fisurat, tendinţa către îndepărtarea de ceilalţi oameni, dictează întrepătrunderea crescândă a acţiunilor plăsmuite printr-un proces de sensibilizare a publicului spectator, pentru a surprinde subtilităţile unei lumi care nu trăieşte în realitatea brută. Practic, totul se desfăşoară în spiritul unui umanism care trebuie să caracterizeze oamenii cei mai puţin accesibili, îndreptăţiţi să beneficieze de o înţelegere specială şi toleranţă.

Episodul acesta m-a ajutat să văd lumea de dincolo de personajul ce mă reprezenta în viaţa reală, prin manifestarea unei stări de conştiinţă care-şi asuma complet realitatea creată

datorită unei frământări excesive şi a unei confruntări cu latura întunecată a ceea ce mi se întâmpla în creier.

Arta trebuie judecată în primul rând după ataşamentul faţă de personajul pe care îl redai în concordanţă cu trăirile tale, încât să beneficiezi de o înţelegere deplină a impactului puternic resimţit de evoluţia conştiinţei sale.

Gândurile rar mărturisite în preajma artei fac trimitere spre mijloacele de expresie care pot schimba conţinutul unei imagini mohorâte printr-o coloratură predominantă.

Când vine vorba despre artă trebuie să simţi prezenţa indirectă a pictorului aflat în plin proces de creaţie, dar în acelaşi timp trebuie să te vezi în ipostaza de supravieţuitor al unei lumi părăsite, pe care nu o iubeşte nimeni. Acesta este paradoxul unei vieţi duse pe două planuri paralele şi în acelaşi timp motivul pentru care un artist sugerează o idee interesantă, dar nu-i dezvăluie în totalitate sensul primar.

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-rar-marturisite-in-preajma-artei.html